

Metin Turan

UÇURTMA MEVSİMİDİR

“Eskiyor ama eksilmiyor kalp ağrısı”
Edip Cansever

Sağanak yağmurla uyandım. Durur muyum hiç, hemen fırladım. Saraçhane Mahallesi'nin kırık dökük evlerine bakan pencereimdeyim. Etrafa, kendi kırık döküklüğümlle bakıyorum. Gece, bir hayli zor uyumuştum. Erken bir saatte, üstelik sonlandırılmış bir projeyle ofiste olacaktım. Onun gerginliği... Fakat sonra... Umursamıyorum! Yalan yok; işim gayet güzel ancak Sisifos'un Kayası gibi, omzumda gün geçtikçe ağırlaşan şu aynılıktan yorulmuş... Bizim 'Mutlu Amalar Ülkesi'nde* kendime, her şeye rağmen tutunmak için nedenler bulmuyor değilim. Hiçbir şey olmasa da, Beril'in kırmızı, sol pabucu var! O yeter!

Böyle havalarda pencereye koşmam bundan... Bana benzeyen sakar yağmur damlalarının, cama tutunma gayretini izliyorum. Yetmiyor; uzun süre kalabileni alkışlıyorum. Sanki içimin tenhasından çıkıyorum. İşte sakar bir yağmur damlası daha! Düştü düşecekse de vazgeçmiyor. İnatçı mı inatçı. Yaşa!

Ben hayatı, harcayarak öğrendim... Şaşırtıcı biri sayılmam. Ne kurallardan ne de fırsat görünse de, kafese dönüşen zorunluluklardan hazzediyorum... Hayata, dikbaşlı cümlelerle karşı mı koydum? Hayır! Duygusalım biraz. Laf aramızda içiyorum da. Kayıplarımı, bu yolla unutacağımı sanıyorum. Sonra seviyorum, sevişiyorum arada bir. Gelgeç sevdalara girip çıkma cinsinden. Vurguna izin vermiyorum; hiç! O, bir kez oldu. Beril'le... Sarhoşluğunu hala yaşıyorum. Yamalı bohça misali, tutturulmuş adamlığının nedeni bu! Kızıyor; bana, “İçme,” diyorlar. Neymiş; kendimi çürüterek öldürüyormuşum. Ben, Bukowski'nin yolundan gidiyorum. İçiyor, sonra ertesi gün yeniden hayata dönüyorum! Bir tür tekrarlanabilen intihar! Çürüyerek ölmekten korkmadım. Ben zaten yıllar önce, vazgeçerek öldürdüm kendimi!

Yağmur durdu. Sabah oldu sayılır. Pencereyi araladım. Cam, hala tutunma gayretindeki damlalarla dolu. Bakıyorum... Necatibey Caddesi, Kumrular Sokak, kestane ağaçları, kuşlar, kediler, insanlar; koca Ankara birazdan uyanmış olur. Kafamı kaldırdım; birdenbire gökyüzü. Duru bir maviliği var; büyüleyici... Balkonumda, şafakta ağlar denilen güvercinlerimi gördüm. Ağlamıyor, danslı kurlar yapıp, kuğurduyorlar. Mavili, yeşilli tüyleri kabarık. Gözlerinde bi' dolu aşk! Sabah sabah, neler oluyor? Dışarıda, insan. Kanatlandırarak uçuracak bir esinti... Enfes! Havayı, güneşle rüzgarı görünce, Beril'i, ona dil döktüğüm anları hatırladım; “Havaya bakar mısın? Bizim göle, denizimize, Eymir'e gidelim n'olur! Kırma beni. Uçurtmamız da var!”

Acılarla anılarımı, öyle yarı yolunda bırakarak devam edemiyorsun. Misal ben, her seferinde, kapıları açılan anılarımın peşinden gidiyorum. Sözcüklerim, yıllardır dilimin altında bekliyor. O kapıların ardında, seni bir bulabilsem. Konuşacağım. Tamamlayacağım eksik bıraktıklarımı; “Beril!” Aniden dönünce, balkon güvercinlerim uçu. Kumlu kanatlı uçuşlarını, gözden kayboldukları ana dek izledim. ODTÜ gölüne, Eymir'e uçuyorlar. Yorgun kalbimde, yirmilik bir delikanlının heyecanı. Evin içinde koşturuyorum. Çarçabuk yıkandım. Takım elbiselerime burun kıvırdım. Rahat şeyler giyindim. Telefonumu da yanıma alıp, arabamın yanına geldiğimde soluk soluğaydım. Ofisi aradım sonra. Daha konuşmadan, saldırdı bizimki. Müdür... “Geldi gelecek müşteriler! Nerdesin? Proje nerde Selçuk?” Hiç ara

vermiyor; “Hemen diyorum, hemen burda olacaksın! Yoksa işini unut! Kariyerini de...” O ne kadar kızgınsa, ben o denli sakinim; “Bitti mi?” Telefonu ağzıma dayadım, nasıl bağıyorum; “Gelmiyorum ulan! Bugün uçurtma uçuracağım, var mı ötesi?” Kapıyordum ki, duydum bizimkinin sesini; “Selçuk! Delilik yapma! Bu seninki çılgınlık!” Kapattım. Delilikmiş! Söz dinlemeyince; sınırına, normaline, nizamına uymayınca yapıştır yaftayı, “Delilik bu!” Arabanın içinde nasıl bağıyorum, “Beril beni çağırıyor. Eymir’e, denizimize, uçurtma uçurmaya gidiyorum... Anlamıyor musun?” Birden gülmeye başladım; “Ulan Kamil! Senin derdin sözünü dinletememek, biliyorum. Yaptığının örnek alınmasından korkuyorsun... Şimdi herkesi topla. Beni müptezel ilan et, olsun bitsin! Umurumda değil!”

Beril’in kırmızı, sol pabucuyla uzun kuyruklu uçurtmamı yanıma aldım. Yoldayım. Onunla yaptığımızı yapacak; Eymir’e, Oran kapısından gireceğim. Çok heyecanlıyım...

...1987’ydi. İnşaat Mühendisliği’ndeydim. İkinci sınıfta... ODTÜ’lülerin de yelkenlerini rüzgarla doldurduğu günlerdi. Aylardan Nisan... Gösterilere her gün yenileri eklenirken, katılım da çoktu. Bense kıyısındaayım... Beril öyle değildi. Anıttepe Lisesi’nden mezun iki aşkıktık; müzmin! O benim en hoş çaresizliğimdi... Hedeflerim vardı, hayallerim... Yapılan itirazlara katılıyordum; üniversiteler özgür ve bizim olmalıydı. Basit! Yüreğim savaş meydanıydı. Özgürlük tutkuyla korkularım, arenada dövüşen gladyatörlerdi. İkimiz adınaydı kaygılarım, evet!

Bugüne benzer bir gündü; “N’olur dur,” dedim, “Bize de fırsat ver. Bugün derneğe gitmeyiver... Eymir’e gidelim. Ne de olsa uçurtma mevsimidir!” Yok, dediye de kabul etti sonra. O günlerde derneğe giderek, “Biz bugün Selçuk’la uçurtma uçuracağız,” demek, bir çeşit meydan okumaydı. “İstersen yalan söyle,” dedim ama doğrusunu söyleyeceğinden emindim. Söyledi... Kimi alaycı gülüşleri ardımızda bırakarak, o gün her şeyi Eymir’e, denizimize karşı yaptık. Yorulduğumuzda, iki söğüdün arasındaki bankımıza oturduk. Kayıkhaneden aldığım balığın sosuna bulduğum dudaklarımınla öptüm Beril’i. Anlıyordum, onunla vardım. Hayat onunla güzeldi. Ama... ama sonra ben... geçemedim bazı şeylerden...

...Koşarak geldiği gün, kampüste yürüyüş vardı. “Haydi” dedi, “Bugün dersi, sınavı bırak! Bugün büyük gün. Gelmezsen pişman olacaksın! Sen dahil, herkes için yürüyorlar. Gel!”

Gidemezdim. Sınavımın telafisi zordu. İkinci sınıfta, kantinde, Beril’im benden cevap bekliyor; bense daha o günden mezuniyeti, kariyerimi düşünüyordum. Masumdu... İkimiz içindi... Onu kırmak pahasına gitmedim. Nasılsa çözerdim. Çözerdik. Hem Beril de küskün kalmayı sevmezdi... Sınav sonrası, koşarak Beril’e gittim; “Bu saatte bölümde, Beşeri Bilimler’in kantinindedir...” Aklımda, Beril’in “Pişman olacaksın bak!” sözleri... Kulaklarım çınlıyor. Kütüphaneye inen merdivenin başındayım... Aşağısı insanla kaynıyor. Yürüyüşe zorunlu ara verilmiş. Zira kortej ODTÜ jandaromasınca sarılmış. Mustafa Başçavuş bağıyor, “Dağılın!” Beril’i arıyorum, ”Nerdesin? Gördüm, önlerdeydi. Haykırıyor, “Üniversiteler bizimidir!” Donup kaldım. Yıllar önce orada, ben durduğumdan, Beril’se ilerlediğinden ölecekti; nasıl bilebilirdim? Emirle esen rüzgar, korteji birden dağıttı. Koşan, kaçan, vuran, vurulan adımlar birbirine karıştı. Sonra, koca bir SESSİZLİK... Donup kaldığım yerde, her şeyin kıyısındaayım... Bağıyorum, “Beril?!” Kimsecikler yoktu. Kütüphaneye doğru savrulan, kırmızı bir pabucun sol tekini gördüm. Ezilmiş, yan yatıyor... Ölümler gibi! Koşup aldığım ayakkabısını, yeşil çuha çantama koydum. “Nereye gitsem?!” Başvurmadık yer bırakmadım ama Beril’den iz yoktu. Kaybolmuş! Zaman; sorularımın, kurumların lastik duvarlarına çarpa döne geçti. Kariyer yaptım. Kazandım... sandım... Kaybettim aslında. Hala

taşıyorum pabucu... Kaybolacağımı sandığım vakit, onunla var oluyorum. Sanırım Beril o gün, pabucunu kaybederek masalına kavuştu. Bense o pabuçla hala, “Ertesi gün” diye başlayacak masalımı arıyorum. Arıyordum... En azından bu sabaha dek!

Eymir’e daha önce de geldim. Ancak göl, ağaçlarla kuşlar, kesinlikle siyah beyazdılar. Bugünse her şey renge bürünmüş, büyüleyici.

Martların, uçarken bıraktığı izleri fark ettim, hayret! Beril’le yürüyor, hızlanıyorum. İşte uçurtmamız havalandı... Kızılçamlar, sarıçamlar, alıçlar, akağaçlar, elmalarla bademler bizi alkışlıyorlar... Arada bir seslerini duyuyorum, “Birbirlerini çok sevdi!” diyorlar. İshak kuşunun ışığine uyan sakarmeke, suda dans ediyor. Kayıkhane de ciğerlerimi balıkla doldurdum... Koşuyorum... Koşuyoruz... Uçurtmamız bulutlara değdi degecek! “Beril! Beril!” Eymir’de ben, yeniden doğuyorum. İki patlak gözlü kurbağa gördüm. Oran sırtlarının beton canavarlarına bakıyorlar. Nasıl da kızgınlar! Dönüp, aşkla öpüştüler... Birdenbire kayboldular... Bankımıza oturdum. Sen hemen geliverdin. Omuzundayım... “Ne yapacağım?” diyorum, “... Sensiz...” Saçlarımdan öperken fısıldıyorsun sol kulağıma, “Hayatta kal!” diyorsun, “İntikamını yaşayarak al!”

Dönüşteydim. Telefonumu açtım. Ki, bi! dolu mesaj... Sonuncusunda küfürle karışık, “Kovuldun!” yazıyor. Peh! Dil çıkaran bir emoji yolladım. Kapatım telefonu. Beril! CD’den duyulan senin, bizim şarkımız, “We shall overcome! We shall overcome!”**

* “mutlu amalar ülkesi”: Leyla Erbil

** “We shall overcome”: Kazanacağız!

28 Mayıs 2018 - Bafra